

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 220.165 van 3 juli 2012
in de zaak A. 205.213/XII-6980**

In zake: 1. de BVBA ERNST & YOUNG & PARTNERS
2. de CVBA ERNST & YOUNG ACCOUNTANTS
3. de CVBA ERNST & YOUNG BEDRIJFSREVISOREN
4. de CVBA ERNST & YOUNG FIDUCIAIRE
5. de BVBA BEDRIJFSREVISOR GRARÉ & C°
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Paul Lefebvre
kantoor houdend te 1050 Brussel
Louizalaan 480/9
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

de VLAAMSE GEMEENSCHAP
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Philippe Vansteenkiste en Véronique Kymers
kantoor houdend te 1200 Brussel
Ter Kamerenstraat 22 C
bij wie woonplaats wordt gekozen

Verzoekende partijen in tussenkomst:

1. de CVBA DELOITTE BEDRIJFSREVISOREN
2. de CVBA PKF BEDRIJFSREVISOREN
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Bob Martens en Annelies Verlinden
kantoor houdend te 1050 Brussel
Louizalaan 106
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van de vordering

1. De vordering, ingesteld op 14 juni 2012, strekt tot de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van

“- de beslissing van 22 mei 2012 van de Vlaamse Gemeenschap, vertegenwoordigd door de Vlaamse Regering, bij delegatie, in de persoon van de secretaris-generaal van het departement Onderwijs en Vorming tot gunning van opdracht ‘Financiële controle op het Gemeenschapsonderwijs’, aan Deloitte Bedrijfsrevisoren [en] PKF Bedrijfsrevisoren, ter kennis gebracht van [de bvba Ernst & Young & Partners, de cvba Ernst & Young Accountants, de cvba Ernst & Young Bedrijfsrevisoren, de cvba Ernst & Young Fiduciaire, de bvba Bedrijfsrevisor Graré & C°] bij aangetekend schrijven en elektronisch schrijven dd. 30 mei 2012;
- de impliciete beslissing van de Vlaamse Gemeenschap, vertegenwoordigd als voorzeggd, om de opdracht ‘Financiële controle op het Gemeenschapsonderwijs’ niet aan [de bvba Ernst & Young & Partners, de cvba Ernst & Young Accountants, de cvba Ernst & Young Bedrijfsrevisoren, de cvba Ernst & Young Fiduciaire, de bvba Bedrijfsrevisor Graré & C°] te gunnen”.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een nota ingediend.

Met een verzoekschrift van 22 juni 2012 heeft de cvba Deloitte Bedrijfsrevisoren en de cvba PKF Bedrijfsrevisoren gevraagd om in het administratief kort geding te mogen tussenkomen.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 29 juni 2012, om 11.00 uur.

Staatsraad Pierre Barra heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Paul Lefebvre, die verschijnt voor de verzoekende partijen, advocaat Véronique Kymper, die verschijnt voor de verwerende partij, en advocaten Bob Martens en Evelien De Raeymaecker, die verschijnen voor de tussenkomende partijen, zijn gehoord.

Eerste auditeur Luc Vermeire heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Verwerende partij schrijft een algemene offerteaanvraag uit voor aanneming van diensten, in de aankondiging kort beschreven als “Financiële controle op het Gemeenschapsonderwijs”.

3.2. De aankondiging van de opdracht wordt op 2 december 2011 bekendgemaakt in het Bulletin der Aanbestedingen.

3.3. Het bijzonder bestek nr. SBO/2011/1 is op deze opdracht van toepassing.

Na een kort overzicht van de structuur en de financiering van het Gemeenschapsonderwijs zijn er in het deel technische voorschriften bepalingen opgenomen over “2. Begroting, rekeningstelsel en waarderingsregels”, “3. College van accountants” en “4. Begeleidingscommissie”.

Artikel 86 van de administratieve voorschriften luidt:

“Deze opdracht is een opdracht tegen een globale prijs voor wat betreft de jaarlijkse controle. In de globale prijs zijn alle organisatorische en administratieve kosten vervat en de mogelijke kost voor de vorming van personeelsleden van de opdrachtnemer, indien die bij de aanvang niet de vereiste kennis zouden hebben.

Voor wat betreft de facultatieve bijkomende opdrachten om op vraag van de Raad tussentijdse verslagen te maken over een situatie in een scholengroep, of van de Vlaamse Gemeenschap om verslagen op te maken over de situatie bij de Raad of bij een scholengroep, wordt een eenheidsprijs vermeld per gepresteerd uur of per gepresterde dag”.

Artikel 115 van de administratieve voorschriften luidt:

“De gunningscriteria zijn, in volgorde van afnemend belang:

- de kwaliteit van het voorstel (50 %), met als subcriteria:

- de wijze waarop verzoekers hun opdracht zullen organiseren, wijze van samenwerking met de verificatiediensten, planning (30%);
 - de wijze van rapportering (10%);
 - manier waarop de adviserende rol wordt uitgewerkt (5%);
 - voorstel met betrekking tot bijkomende controleopdrachten (5%).
- de prijs (50%).

Het voorstellen van afzonderlijke offertes met vrije varianten is verboden”.

3.4. Er worden twee offertes ingediend: door verzoekende partijen en door de cvba Deloitte Bedrijfsrevisoren en de cvba PKF Bedrijfsrevisoren samen (hierna: Deloitte en PKF).

3.5. In een nota van 9 mei 2012 aan de inspectie van financiën, die hierna als gunningsverslag wordt beschouwd, stelt verwerende partij eerst dat beide offertes naar vorm correct zijn ingediend. Inzake de kwalitatieve selectie wordt besloten dat beide inschrijvers over voldoende ervaring en middelen beschikken om de opdracht naar behoren te kunnen uitvoeren en zich niet bevinden in een toestand van uitsluiting wegens achterstand bij de RSZ, en dat “[b]eide inschrijvers [...] ook [voldoen] aan de voorwaarde dat niet alle personen in dienst zijn van dezelfde rechtspersoon”.

Vervolgens worden de inschrijvingen getoetst aan de gunningscriteria hetgeen leidt tot het volgend besluit en het voorstel de opdracht te gunnen aan Deloitte en PKF, die met hun offerte 92 op 100 scoren of één punt meer dan de offerte van verzoekende partijen:

“3. Eindconclusie

Beide voorstellen zijn in kwalitatief opzicht zeer goed tot uitstekend en beantwoorden aan de vereisten geformuleerd in het bestek.

Het voorstel van Deloitte & PKF scoort sterker op het vlak van de kwaliteit:

1/ De aanpak is expliciet gericht op specifieke probleemsituaties en bevat betere strategieën om probleemgebieden te detecteren. Deze worden bij voorbaat in de begeleidingscommissie afgesproken. In vergelijking daarmee is het andere voorstel meer gericht op de reguliere controle, en wat minder sterk uitgewerkt op het vlak van risicoanalyse. In vergelijking met het concurrerende voorstel scoort het voorstel van Ernst & Young en Graré minder op de mogelijkheid om specifieke problemen bij de controle

diepgaander te bekijken. Dit verschil levert 2 punten verschil op in het criterium kwaliteit - subcriterium organisatie, samenwerking en planning.

2/ De aanwezigheid van een e-room en een nieuwsbrief op het vlak van communicatie en vorming tussen college, scholengroepen, centrale administratie en verificatie. Dit levert 1 punt verschil op in het criterium kwaliteit - subcriterium organisatie, samenwerking en planning.

3/ Het modelrapport is concreet uitgewerkt in bijlage 6 bij het voorstel en biedt zekerheid op het vlak van transparantie, onderlinge vergelijking tussen scholengroepen, bruikbaarheid als beleidsinstrument, ook voor beleidsverantwoordelijken zonder doorgedreven kennis van accountancy en boekhouding. Dit levert 2 punten verschil op in het criterium kwaliteit - subcriterium rapportering.

4/ De adviserende rol is gericht uitgewerkt, met een voorstel om op het vlak van administratieve organisatie, interne werking en interne controle tussen de scholengroepen aan benchmarking te doen op basis van een detectie van best practices. Dit verschil levert 1 punt verschil op op het criterium kwaliteit - subcriterium adviserende rol.

5/ Het voorstel van Ernst & Young en Graré om eenvormige werkprogramma's en protocols uit te werken is een inhoudelijk sterker punt dat in het concurrerende voorstel niet voorkomt. Dit levert 1 punt verschil op in het criterium kwaliteit - subcriterium organisatie, samenwerking en planning.

6/ Het prijsverschil, in het voordeel van Ernst & Young en Graré, zowel voor de hoofdopdracht als voor de eventuele bijkomende opdrachten, werd met toepassing van de regel van drie gekwantificeerd en levert het voorstel van Ernst & Young en Graré een voordeel op van 4 punten op het prijscriterium.

Op basis van de weging van de beide offertes scoren de voorstellen als volgt:

Deloitte en PKF: 92/100

Ernst & Young en Graré: 91/100

Daarom wordt voorgesteld de opdracht toe te wijzen aan Deloitte en PKF. Het gelieve over dit voorstel advies uit te brengen".

3.6. Op 22 mei 2012 beslist de secretaris-generaal van het departement Onderwijs en Vorming van de Vlaamse Gemeenschap, namens de Vlaamse regering, overeenkomstig dit voorstel, om de opdracht te gunnen aan Deloitte en PKF:

“Gelet op de bekendmaking van de opdracht d.d. 2 december 2011;
 Gelet op het bestek nr. SB0/2011/01 d.d. 2 december 2011;
 Gelet op het proces-verbaal van de opening van de offertes d.d. 25 januari 2012;
 Gelet op het feit dat er twee inschrijvingen waren, van respectievelijk Deloitte Bedrijfsrevisoren cvba en PKF cvba en Ernst & Young Bedrijfsrevisoren cvba en bvba bedrijfsrevisor Graré & Co;
 Gelet op het feit dat beide inschrijvingen voldoen aan alle selectiecriteria;
 Gelet op het feit dat beide inschrijvingen in kwalitatief opzicht zeer goed zijn en beantwoorden aan alle vereisten gesteld in het bestek;
 Gelet op het feit dat de inschrijving van Deloitte en PKF op het vlak van de kwaliteit beter scoort dan het voorstel van Ernst & Young en Graré;
 - voor het subcriterium organisatie, samenwerking en planning scoort het voorstel beter doordat het een model van risicoanalyse hanteert en expliciet gericht is op probleemsituaties en betere strategieën bevat om probleemsituaties te detecteren (2 punten verschil);
 - voor het subcriterium organisatie, samenwerking en planning scoort het voorstel beter doordat in de communicatie met de scholengroepen en de verificatie een e-room en een nieuwsbrief wordt voorzien (1 punt verschil);
 - voor het subcriterium communicatie scoort het voorstel beter doordat het in bijlage een modelrapport bevat dat zekerheid biedt over transparantie, onderlinge vergelijking tussen scholengroepen en bruikbaarheid als beleidsinstrument, ook voor verantwoordelijken zonder doorgedreven kennis van accountancy en boekhouding (2 punten verschil);
 - voor het subcriterium adviserende rol scoort het voorstel beter doordat het een voorstel bevat om tussen de scholengroepen aan benchmarking te doen op basis van best practices inzake administratieve organisatie, interne werking en interne controle (1 punt verschil).
 Gelet op het feit dat het voorstel van Ernst & Young en Graré op het vlak van de kwaliteit op één punt sterker scoort dan het concurrerende voorstel, namelijk wat betreft het voorstel om eenvormige werkprogramma's en protocols uit te werken (1 punt verschil);
 Gelet op het feit dat het voorstel van Ernst & Young en Graré gunstiger scoort op het criterium van prijs, zowel wat betreft de hoofdopdracht als voor eventuele bijkomende opdrachten (4 punten verschil);
 Gelet op het feit dat de verschilpunten in het voorstel van Deloitte en PKF dus sterker doorwegen dan de verschilpunten in het voordeel van Ernst & Young en Graré;

Besluit

De opdracht Financiële controle op het Gemeenschapsonderwijs (bestek nr. SB0/2011/01) wordt gegund aan Deloitte bedrijfsrevisoren en PKF bedrijfsrevisoren voor een globaal bedrag van 226.451,50 euro per jaar voor de hoofdopdracht (incl. BTW), en voor een eenheidsprijs per mandag voor bijkomende facultatieve opdrachten of bijkomende facultatieve

adviezen van 242 euro voor vennoten, 151,25 euro voor managers en 90,75 euro voor senior staffleden (incl. BTW)”.

3.7. Met een aangetekende brief gedateerd op 30 mei 2012 en een e-mail van dezelfde datum deelt verwerende partij aan verzoekende partijen mee dat hun offerte niet werd gekozen met de gemotiveerde gunningsbeslissing. Dezelfde dag vragen verzoekende partijen de volledige gunningsbeslissing mee te delen. Met een e-mail van 30 mei 2012 deelt verwerende partij de volledige gunningsbeslissing mee met vermelding dat deze een synthese is van de uitgebreidere nota waarin de voorstellen werden afgewogen. De nota van 9 mei 2012 wordt eveneens meegedeeld.

IV. Tussenkost

4. De verzoekende partijen in tussenkost blijken voordeel te halen uit de bestreden beslissingen en hebben er belang bij dat de vordering wordt afgewezen. Dienvolgens moet hun verzoek worden ingewilligd.

V. De schorsingsvoorwaarden

5. Overeenkomstig artikel 17, §§ 1 en 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid worden besloten onder de drievoudige voorwaarde dat uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is, dat ernstige middelen worden aangevoerd die de nietigverklaring van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

6. Te dezen is evenwel de wet van 23 december 2009 tot invoeging van een nieuw boek betreffende de motivering, de informatie en de rechtsmiddelen in de wet van 24 december 1993 betreffende de overheidsopdrachten en sommige opdrachten voor aanneming van werken, leveringen en diensten, van toepassing.

Luidens het door voornoemde wet van 23 december 2009 in de wet van 24 december 1993, nieuw ingevoegde artikel 65/15, eerste lid, is voor de schorsing van de thans bestreden beslissingen het bewijs van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel niet vereist.

Anderzijds verplicht artikel 65/15, tweede lid, verzoekende partijen tot het instellen van de vordering tot schorsing volgens een procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

Er dient te dezen dan ook enkel nog te worden onderzocht of ernstige middelen worden aangevoerd die de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kunnen verantwoorden.

VI. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Uiteenzetting

7. Verzoekende partijen voeren de schending aan van artikel 15 (lees: 16) van de wet van 24 december 1993 betreffende de overheidsopdrachten en sommige opdrachten voor aanneming van werken, leveringen en diensten, van artikel 115, eerste en vierde lid, van het koninklijk besluit van 8 januari 1996 betreffende de overheidsopdrachten voor aanneming van werken, leveringen en diensten en de concessies voor openbare werken, van artikel 110 samen genomen met artikel 89 van hetzelfde koninklijk besluit van 8 januari 1996, van de materiële-motiveringsplicht, van het gelijkheidbeginsel en van het beginsel *patere legem quam ipse fecisti*:

“DOORDAT

De bestreden beslissing de offerte van Deloitte bedrijfsrevisoren en PKF bedrijfsrevisoren als regelmatig weerhoudt terwijl Deloitte bedrijfsrevisoren en PKF bedrijfsrevisoren, wat betreft de facultatieve bijkomende opdrachten, inschreef met een verboden vrije variant

TERWIJL

Het bestek vrije varianten uitdrukkelijk verbodt

ZODAT

De bestreden beslissing de in het middel aangehaalde bepalingen en beginselen schendt”.

In de toelichting wijzen zij erop dat uit het gunningsverslag blijkt dat voor de facultatieve bijkomende opdrachten Deloitte en PKF een uurtarief voorstellen van 200 euro (vennoot), 125 euro (manager) en 75 euro (senior staf) en dat de bestreden beslissing de opdracht gunt aan Deloitte en PKF “voor een globaal bedrag van 226.451,50 euro per jaar voor de hoofdopdracht (incl. BTW), en voor een eenheidsprijs per mandag voor bijkomende facultatieve opdrachten of bijkomende facultatieve adviezen van 242 euro voor vennoten, 151,25 euro voor managers en 90,75 euro voor senior stafleden (incl. BTW)”. Deloitte en PKF blijken aldus, zo vervolgen verzoekende partijen, voor de bijkomende controleopdrachten in een gediversifieerd uurloon te voorzien al naargelang de functie van de persoon die bij een bijkomende opdracht wordt betrokken, terwijl het bestek bepaalt dat voor de bijkomende controleopdrachten een eenheidsprijs dient te worden opgegeven per gepresteerd uur of per gepresterde dag. De opgave van een gediversifieerd uurloon is geen eenheidsprijs doch een door het bestek verboden vrije variant en de offerte van Deloitte en PKF had daarom als niet besteksconform en als onregelmatig moeten worden geweerd. De opdracht had moeten worden toegewezen aan verzoekende partijen als indieners van de enige regelmatige offerte.

Door toch te gunnen aan Deloitte en PKF schendt verwerende partij de voornoemde wetsbepalingen en beginselen.

Beoordeling

8. Artikel 86 van het bestek bepaalt dat voor de facultatieve bijkomende opdrachten “een eenheidsprijs wordt vermeld per gepresteerd uur of per gepresterde dag”.

Terwijl verzoekende partijen een - weliswaar verschillend - dagtarief voorstellen voor facultatieve bijkomende tussentijdse rapporteringen

(680 euro), respectievelijk facultatief bijkomend boekhoudkundig advies (760 euro), stellen tussenkomende partijen in hun offerte voor beide soorten bijkomende opdrachten een zelfde uurtarief voor, maar dan wel gedifferentieerd naargelang het gaat om een vennoot, manager of senior staf.

In de huidige stand van het geding wordt niet met de vereiste *prima facie* ernst aangetoond dat dit laatste uitgesloten is alleen omdat het bestek niet uitdrukkelijk spreekt van “eenheidsprijzen” of van een “eenheidsprijs per uur naargelang de persoon”; ook in het voorstel van tussenkomende partijen gaat het immers telkens om een eenheidsprijs per uur.

Weliswaar zou dergelijk gedifferentieerd uurtarief naargelang de ervaring van de uitvoerder misschien de vergelijking van de offertes kunnen bemoeilijken, maar dit lijkt evenzeer het geval voor een vergelijking tussen een vast uurtarief en een dagtarief, dit laatste in de bestreden beslissing voor de vergelijking van de prijs gelijkgesteld met een dag van acht uren. Dit dagtarief is immers de effectieve prijs per dag ook wanneer meer of minder dan acht uur wordt gewerkt terwijl bij een vast uurtarief, indien minder of meer dan acht uur wordt gewerkt, deze wordt vermenigvuldigd met het effectief gewerkt aantal uren. De mogelijkheid en relevantie van de vergelijking tussen een eenheidsprijs per uur en een dagtarief wordt in het verzoekschrift echter niet betwist.

Overigens heeft verwerende partij hier voor de prijsvergelijking volgens de nota gebruik gemaakt van de hoogste door tussenkomende partijen voorgestelde eenheidsprijs per uur. Wat betreft de beoordeling van de prijs voor deze bijkomende opdrachten, die door verzoekende partijen ook wordt betwist in haar vierde middel, wordt verwezen naar de beoordeling van dit middel.

Het staat dan ook niet vast dat het voorstel van tussenkomende partijen niet overeenstemt met artikel 86 van het bestek, zodat het uitgangspunt van het eerste middel faalt.

9. Het eerste middel is niet ernstig.

B. Tweede middel

Uiteenzetting

10. Verzoekende partijen voeren de schending aan van de artikelen 46 tot en met 56 van het bijzonder decreet van 14 juli 1998 betreffende het Gemeenschapsonderwijs, in het bijzonder de artikelen 47 en 51, van artikel 15 (lees: 16) van de voornoemde wet van 24 december 1993, van artikel 115, eerste en vierde lid, van het voornoemd koninklijk besluit van 8 januari 1996, van artikel 110 juncto artikel 89 van hetzelfde koninklijk besluit van 8 januari 1996, van de materiële-motiveringsplicht, van het gelijkheidbeginsel en van het beginsel *patere legem quam ipse fecisti*:

“DOORDAT

De bestreden beslissing door de opdracht te gunnen aan Deloitte Bedrijfsrevisoren en PKF Bedrijfsrevisoren, de opdracht gunt aan twee rechtspersonen

TERWIJL

Artikel 47, § 1 van het Bijzonder Decreet van 14 juli 1998, alsook het bestek, voorschrijven dat een ‘college’ van vijf accountants moet worden aangesteld

ZODAT

De bestreden beslissing de in het middel aangehaalde bepalingen schendt”.

In de toelichting verwijzen verzoekende partijen naar het arrest nr. 155.096 van 16 februari 2006 waarin de Raad van State, inzake de gunning van een vergelijkbare opdracht aan één rechtspersoon, oordeelde dat, ingeval de decreetgever het van geen belang zou hebben geacht dat de vijf accountants tegenover elkaar niet in een volledig onafhankelijke verhouding staan, hij in artikel 47, § 1, van het bijzonder decreet van 14 juli 1998 gewag had kunnen maken van “vijf accountants” doch dat hij in de genoemde bepaling echter een “college” van vijf accountants heeft voorgeschreven en dat, om die bepaling zinvol te maken, de interpretatie moet worden voorgestaan dat dergelijk “college” niet gelijkgesteld wordt met om het even welke samenwerkingsvorm van vijf accountants, en dat één rechtspersoon niet als een college mag worden beschouwd.

Verzoekende partijen argumenteren verder dat hier evenmin als in dat arrest sprake is van een college van vijf accountants, nu de opdracht wordt gegund aan slechts twee onderscheiden rechtspersonen. In de mate dat verwerende partij rekening lijkt te willen houden met voormelde rechtspraak door in het bestek te vermelden dat het niet is toegestaan vijf personen in te schrijven die in dienst zijn van dezelfde rechtspersoon, gaat zij er nadien ten onrechte van uit dat het volstaat dat de vijf personen in dienst zijn van twee onderscheiden rechtspersonen. Vijf personen in dienst van twee onderscheiden rechtspersonen volstaan evenmin als vijf personen in dienst van één enkele rechtspersoon. In artikel 47, § 1, van het bijzonder decreet van 14 juli 1998 staat immers uitdrukkelijk dat het college van vijf accountants moet worden aangesteld door de Vlaamse Regering en dit betekent dat elk van de vijf accountants door de regering moest worden gekend bij naam en benoemd. Het doel daarvan is dat elk lid van het college zich in onafhankelijkheid ook inlaat met enige controle op de prestaties en de integriteit van de anderen en daarover desnoods opmerkingen maakt. Een evenwicht moet worden gevonden tussen verschillende leidinggevende persoonlijkheden en benaderingswijzen en niet een hiërarchische structuur met een gezamenlijke doelstelling die vreemd is aan de bestaansreden van het college. Eén en ander wordt nog versterkt door de vaststelling dat het college onder zijn leden een coördinator dient te kiezen en het feit dat ingevolge artikel 51, § 1, van het bijzonder decreet van 14 juli 1998 elk lid van het college jaarlijks een verslag dient op te stellen met zijn bevindingen.

Door in de bestreden beslissing slechts twee rechtspersonen aan te duiden zijn er in werkelijkheid dus slechts twee bedrijfsrevisoren aangewezen die alle opdrachten uitvoeren en waarvan de organen bepalen wie de rechtspersoon vertegenwoordigt bij de uitvoering, wie werkelijke prestaties levert, zelfs niet noodzakelijkerwijs beperkt tot vijf accountants, en dit houdt onder meer het risico in dat de besluitvorming van het “college” veeleer gebeurt op grond van de bevoegdheidsregels uit de statuten, en/of interne reglementen, de interne feitelijke gezagsverhoudingen en de beslissingen van de bestuursorganen van beide rechtspersonen aan wie werd gegund en niet op grond van individuele debatten en vrije stemming binnen het door de decreetgever gewilde college van vijf.

Artikel 51, § 1, van het bijzonder decreet van 14 juli 1998 wordt eveneens uitgehold wanneer meerdere van de veronderstelde verslagen uitgaan van werknemers van dezelfde rechtspersoon.

De offerte van Deloitte en PKF is aldus niet conform de bepalingen van het bestek en had om die reden als onregelmatig geweerd moeten worden.

Beoordeling

11. Centraal in dit middel staat de grief dat door de gunning van de opdracht aan twee rechtspersonen geen college van vijf accountants werd aangesteld zoals vereist door artikel 47, § 1, van het bijzonder decreet van 14 juli 1998. Dit artikel 47, § 1, luidt:

“Art. 47. § 1. De financiële controle op het beheer van de scholengroepen wordt voor rekening van het Gemeenschapsonderwijs, verricht door een college van vijf accountants, hiertoe aangesteld door de regering voor een termijn van vier jaar”.

In het arrest nr. 155.096 van 16 februari 2006 inzake cvba Accountantskantoor Van Wemmel e.a., overwoog de Raad van State in verband met dit college van vijf accountants onder meer als volgt:

“Overwegende dat in het bijzonder decreet noch in de parlementaire voorbereiding ervan nader wordt verduidelijkt wat met de term ‘college’ wordt bedoeld; dat, ingeval de decreetgever het van geen belang zou hebben bevonden dat de vijf accountants tegenover elkaar niet in een volledig onafhankelijke verhouding staan, hij had kunnen gewag maken van ‘vijf accountants’; dat hij echter in de genoemde bepaling een ‘college’ van vijf accountants heeft voorgeschreven en om die bepaling zinvol te maken, de interpretatie moet worden voorgestaan dat dergelijk ‘college’ niet gelijkgesteld wordt met om het even welke samenwerkingsvorm van vijf accountants; dat de verzoekende partij in haar memorie van wederantwoord daaromtrent de volgende overwegingen maakt:

‘[...]

art. 47, §1 van het Decreet. Daarin staat immers uitdrukkelijk dat het college van 5 accountants moet worden aangesteld door de Regering. Dat betekent dat elk van de 5 accountants door de

Regering moest worden gekend bij naam en benoemd. Het doel daarvan is dat elk lid van het college zich, in volle onafhankelijk[heid] ook inlaat met enige controle op de prestaties en de integriteit van de anderen en daarover desnoods opmerkingen maakt. Dat een evenwicht wordt gevonden tussen verschillende leidende persoonlijkheden en benaderingswijzen en niet een hiërarchische structuur met een gezamenlijke doelstelling die vreemd is aan de bestaansreden van het college. [...]

In de bestreden beslissing is er slechts één enkele rechtspersoon aangeduid, die bovendien zelf ook de wettelijke titel van Bedrijfsrevisor voert. In werkelijkheid is er dus slechts één enkele bedrijfsrevisor aangeduid, die alle opdrachten uitvoert en waarvan de organen bepalen wie de rechtspersoon vertegenwoordigt bij de uitvoering, wie werkelijk de prestaties levert, zelfs niet noodzakelijkerwijs beperkt tot 5 ‘accountants’. Dat houdt o.m. het risico in dat de besluitvorming van het ‘college’ veeleer gebeurt op grond van de bevoegdheidsregels uit de statuten, en/of de interne reglementen, de interne feitelijke gezagsverhoudingen en de beslissingen van de bestuursorganen van de tussenkomende partij en niet op grond van individuele debatten en vrije stemmingen binnen het door de Decreetgever gewilde college van 5.

Een vennootschap met rechtspersoonlijkheid is geen college.’;

dat deze opvatting moet worden bijgevalen; dat één rechtspersoon niet als een ‘college’ mag worden beschouwd; dat in de bestreden beslissing de bevoegde minister ‘akkoord gaat om de opdracht te gunnen aan de CVBA Arthur Andersen’ en aldus in elk geval geen ‘college’ van vijf accountants aanstelt, in weerwil van de meervermelde bepaling van artikel 47, §1, van het bijzonder decreet van 14 juli 1998, daargelaten de vraag of het hier niet de aanstelling van een of meer bedrijfsrevisoren betreft in plaats van accountants; dat de stelling van de verwerende partij, dat dergelijke conclusie zou inhouden ‘dat men de opdeling van de opdracht in loten zou doen’, niet kan worden betrokken op de hierboven aan de orde zijnde vraag naar de interpretatie van de term ‘college’ in de voormelde decreetsbepaling; dat in zoverre het middel gegrond is’.

Het bestek bepaalt ter zake in artikel 3 van de technische bepalingen:

“3. College van accountants

Het bijzonder decreet van 14 juli 1998 stelt dat de financiële controle gebeurt door een college van 5 accountants.

Dit houdt in dat deze vijf door de inschrijver met naam dienen te worden genoemd. Ze dienen alle vijf de offerte te ondertekenen, zodat de aanbestedende overheid hen kan aanstellen. De offerte die ze indienen is ondeelbaar. De vijf accountants moeten tegenover elkaar in een relatie van volledige onafhankelijkheid staan. Dit houdt in dat geen van hen bijvoorbeeld hiërarchische meerdere van een ander kan zijn.

Het is niet toegestaan vijf personen in te schrijven die in dienst zijn van de zelfde rechtspersoon. De inschrijvingen dienen de gehele opdracht te omvatten. De opdracht is ondeelbaar en zal slechts gegund kunnen worden aan inschrijvers die voor het geheel van de gevraagde diensten een voorstel doen. Meerdere rechtspersonen of natuurlijke personen kunnen daartoe een gezamenlijk voorstel indienen.

Elk van de vijf accountants moet ingeschreven zijn bij het Instituut van de Accountants en de Belastingenconsulenten of bij het Instituut der Bedrijfsrevisoren (zie hoger bij bepalingen inzake kwalitatieve selectie). Indien tijdens de loop van de uitvoering van de overeenkomst één van de leden van het college moet vervangen worden, wordt hij vervangen door een persoon die eveneens aan de kwalitatieve selectievoorwaarden voldoet. Behoudens gevallen van overmacht (ontslag, overlijden, langdurige afwezigheid) kan een lid van het college alleen worden vervangen met akkoord van de opdrachtgever”.

12. In de huidige stand van het geding mag worden vastgesteld dat de opdracht niet gegund wordt aan één rechtspersoon, maar aan twee rechtspersonen, die echter vijf bedrijfsrevisoren inzetten - waarvan de namen telkens in de offerte worden vermeld; bovendien is de offerte van tussenkomende partijen ondertekend door de vijf voorgestelde leden.

Het lijken dan ook niet de organen van deze twee rechtspersonen te zijn die bepalen wie lid is van het college. Wie lid is vloeit voort uit de goedgekeurde offerte. Er lijkt dan ook een juridische band te zijn ontstaan tussen die vijf leden en de aanbestedende overheid waarbij de besteksbepaling die de onafhankelijkheid voorschrijft zowel bij het aangaan van de opdracht als tijdens de uitvoering ervan, ten aanzien van de leden gelding heeft. In die zin lijkt er dan ook een duidelijk verschil met de methode verworpen in het arrest nr. 155.096.

Overigens, zoals ook vermeld in de offerte van tussenkomende partijen gaat het telkens om vennoten van de inschrijvende vennootschappen

waarvan de ene niet de hiërarchische meerdere is van de andere. Ook blijkt niet dat deze vennoten ondergeschikt zijn aan andere vennoten.

Ook het feit dat het college onder zijn leden een coördinator moet kiezen en dat luidens artikel 51, § 1, van het voornoemd bijzonder decreet van 14 juli 1998 elk lid van het college jaarlijks een verslag opstelt van zijn bevinden, lijkt dit dan niet uit te sluiten.

13. In de huidige stand van het geding volstaat dit om het middel niet ernstig te achten.

C. Derde middel

Uiteenzetting

14. Verzoekende partijen voeren de schending aan van artikel 15 (lees: 16) van de voornoemde wet van 24 december 1993, van artikel 115, eerste lid, van het voornoemd koninklijk besluit van 8 januari 1996, van artikel 110 samen met artikel 89 van hetzelfde koninklijk besluit van 8 januari 1996, van de materiële-motiveringsplicht, van het gelijkheidsbeginsel en van het beginsel *patere legem quam ipse fecisti*:

“DOORDAT

De bestreden beslissing voor het subcriterium rapportering 2 additionele punten toekent aan Deloitte Bedrijfsrevisoren en PKF Bedrijfsrevisoren gelet op een bij hun offerte gevoegd modelrapport

TERWIJL

Het bestek het voegen van een modelrapport inzake rapportering geenszins voorziet

ZODAT

De bestreden beslissing de in het middel aangehaalde bepalingen schendt”.

In de toelichting benadrukken verzoekende partijen dat het verschil van 2 punten tussen hun offerte en de offerte van Deloitte en PKF voor het subcriterium “rapportering” uitsluitend wordt verklaard door de aanwezigheid van

voormeld modelrapport, gevoegd als een bijlage aan de offerte van Deloitte en PKF nu wordt vastgesteld dat beide offertes alle noodzakelijke en/of verplichte elementen en/of onderdelen bevatten. Nergens in het bestek wordt echter gevraagd, wat betreft het subcriterium “rapportering”, om een modelrapport voor te leggen. Verwerende partij kent aldus een bonus toe aan Deloitte en PKF omwille van een additioneel stuk, door deze laatsten ongevraagd bij hun offerte gevoegd, zonder dat verzoekende partijen eveneens de kans kregen dergelijk modelrapport voor te leggen, waarin ze op eenvoudig verzoek hadden kunnen voorzien.

Zij merken op dat dit des te meer klemmt nu Deloitte Bedrijfs-revisoren de vorige opdracht die verwerende partij uitschreef met hetzelfde voorwerp kreeg toegewezen en het gevoegde modelrapport niet meer lijkt te zijn dan een uitdraai op basis van vroegere werkzaamheden voor verwerende partij.

Beoordeling

15. De beoordeling van de offerte van tussenkomende partijen voor het subgunningscriterium “wijze van rapportering” luidt in het gunningsverslag:

“b) Rapportering (10 ptn.)

De rapportering staat beschreven op p. 24 van het voorstel. Elke scholengroep krijgt een omstandig verslag. Voor oplevering wordt het verslag gevalideerd door de verificateur en de algemeen directeur van de scholengroep.

Het voorstel bevat een model van rapport (bijlage 6 bij het voorstel). Het rapport zal naast de gegevens over de financiële staten ook een vergelijking bevatten tussen de betrokken scholengroep en de andere scholengroepen, aanbevelingen en een apart deel over toekomstgericht beleid (wordt de begroting opgevolgd en gehanteerd als instrument om het financieel beleid te sturen?).

Wat betreft rapportering bevat het voorstel alle noodzakelijke elementen. Het opnemen van een model van rapport is een sterk punt van het voorstel: in dat model wordt naast de eigenlijke controlegegevens ook ruimte gemaakt voor een vergelijking met andere scholengroepen, voor aanbevelingen en voor een oordeel over de mate waarin de begroting een beleidsinstrument is.

Conclusie: 9/10 voor rapportering”.

Voor verzoekende partijen luidt deze beoordeling:

“b) Rapportering (10 ptn.)

De rapportering staat beschreven op p. 8 van het voorstel. Elke scholengroep zal een rapport krijgen waarin de bevindingen zullen staan in verband met:

- behoorlijk bestuur en toekomstgericht beleid;
- resultatenrekening;
- balans;
- liquiditeit en solvabiliteit;
- opvolging voorschriften minimaal analytisch stelsel.

De principes van regelmatig overleg en tweerichtingsverkeer worden consequent doorgetrokken in de rapportering. De rapporten worden besproken met de verificatie en de begeleidingscommissie. Ook met de algemeen directeurs en met de Raad zullen de bevindingen worden besproken.

De rapportering is dus het voorwerp van een zeer gedegen communicatief proces en bevat alle verplichte onderdelen.

Conclusie: 7/10 voor de rapportering”.

Dit leidt in het gunningsverslag tot de volgende conclusie:

“3/ Het modelrapport is concreet uitgewerkt in bijlage 6 bij het voorstel en biedt zekerheid op het vlak van transparantie, onderlinge vergelijking tussen scholengroepen, bruikbaarheid als beleidsinstrument, ook voor beleidsverantwoordelijken zonder doorgedreven kennis van accountancy en boekhouding. Dit levert 2 punten verschil op in het criterium kwaliteit - subcriterium rapportering”.

Dit wordt hernomen in de bestreden beslissing.

16.1. In dit middel nemen verzoekende partijen in essentie aanstoot aan het feit dat bij de beoordeling van het subcriterium rapportering het voorleggen van een modelrapport in de offerte van de gekozen inschrijvers als een positief punt werd beoordeeld en leidde tot de toekenning van een hogere score dan aan verzoekende partijen, alhoewel dergelijk model in het bestek niet werd gevraagd.

16.2. Het bestek vereist inderdaad niet dat een modelrapport wordt voorgelegd maar bepaalt wel dat de rapportering wordt beoordeeld. Er blijkt niet dat binnen dat kader het voorleggen van een modelrapport niet mocht worden beschouwd als een positief punt. Het houdt verband met het voorwerp van de opdracht en kan bezwaarlijk worden beschouwd als niet voorzienbaar.

Verzoekende partijen die ervan uitgaan dat de offertes daarnaast voor dit subcriterium als gelijk werden beoordeeld, tonen verder niet aan dat verwerende partij haar beoordelingsvrijheid heeft overtreden door de offerte van de gekozen inschrijvers alleen omwille van dit modelrapport voor dit subcriterium twee punten meer te geven dan deze van verzoekende partijen. Het argument dat dit model niet meer zou zijn dan een uitdraai op basis van vroegere werkzaamheden volstaat daartoe niet en lijkt strijdig met het gunningsverslag.

De betere beoordeling van de offerte van tussenkomende partijen lijkt trouwens niet zozeer te steunen op het bijvoegen van een modelrapport maar wel op de concrete uitwerking van de rapportering in deze offerte die zekerheid biedt op het vlak van transparantie, onderlinge vergelijking tussen scholengroepen en bruikbaarheid.

Er is dan ook geen sprake van een besteksafwijking.

Voor zover verzoekende partijen ter zitting de schending van de transparantieplicht aanvoeren omdat de vereiste van een modelrapport een niet in de aankondiging of het bestek opgenomen gunningscriterium zou zijn, volstaat, in acht genomen het voorgaande, de opmerking dat verwerende partij het voorleggen van een modelrapport niet lijkt te hebben toegepast als een gunningscriterium.

16.3. In de mate dat verzoekende partijen aanvoeren dat hun niet de gelegenheid werd geboden eveneens een modelrapport voor te leggen, gaan zij voorbij aan artikel 115, voorlaatste lid, van het voornoemd koninklijk besluit van 8 januari 1996 dat bepaalt dat de aanbestedende overheid bij een offerteaanvraag slechts in contact treedt met de inschrijvers indien zij de inhoud van hun offerte moeten preciseren of aanvullen. Voorts zien verzoekende partijen over het hoofd enerzijds dat zij desgewenst dergelijk model reeds bij de offerte konden voegen, en

anderzijds dat de beoordeling in feite de inhoud van de voorgestelde rapportering betreft ongeacht of die beschreven wordt in de offerte, zoals verzoekende partijen deden, of ook in een bijgevoegd model.

17. Het middel is niet ernstig.

D. Vierde middel

Uiteenzetting

18. Verzoekende partijen voeren de schending aan van de materiële-motiveringsplicht en van het gelijkheidbeginsel.

In een eerste onderdeel achten zij deze rechtsnormen geschonden:

“DOORDAT

De bestreden beslissing, wat betreft het gunningscriterium ‘prijs’, aan de bijkomende controleopdrachten, een relatief gewicht toekent op basis van de frequentie van deze bijkomende controleopdrachten waarbij geen rekening gehouden wordt met de prijs waartegen werd ingeschreven voor deze bijkomende controleopdrachten

TERWIJL

Een bestuurshandeling maar wettig is voor zover zij afdoende materieel gemotiveerd is

ZODAT

De bestreden beslissing de in het middel aangehaalde bepaling schendt”.

In een tweede onderdeel achten zij deze rechtsnormen geschonden:

“DOORDAT

De bestreden beslissing, wat betreft het gunningscriterium ‘prijs’, voor de bijkomende controleopdrachten, een punt toekent aan Deloitte Bedrijfsrevisoren en PKF Bedrijfsrevisoren op de twee te verdienen punten

TERWIJL

Een bestuurshandeling maar wettig is voor zover zij afdoende materieel gemotiveerd is

ZODAT

de bestreden beslissing de in het middel aangehaalde bepaling schendt”.

Inzake het eerste onderdeel benadrukken verzoekende partijen dat de bestreden beslissing wat betreft het gunningscriterium prijs aan de bijkomende controleopdrachten een relatief gewicht toekent van twee op 50 op basis van de frequentie ervan, naar ervaring één maal om de tien jaar, maar dat deze methodiek fout is omdat men dan vergelijkt wat men niet kan vergelijken, namelijk prijs ten opzichte van frequentie, terwijl verwerende partij de kost van de bijkomende opdrachten, op jaarbasis, dient af te wegen tegen de jaarprijs (“globale prijs”) van de opdracht en de verhouding tussen beiden te hanteren om tot hun relatief gewicht te komen. Het relatieve gewicht van de bijkomende opdrachten binnen het prijscriterium mocht en kon niet bepaald worden aan de hand van het aantal opdrachten over een bepaalde periode. Een andere methodiek bij het bepalen van het relatieve gewicht van de bijkomende opdrachten in het prijscriterium had mogelijks voordeliger kunnen zijn voor verzoekende partijen die hiervoor hoe dan ook het maximum zouden hebben moeten krijgen. De bestreden beslissing is op dit punt niet, niet afdoende, minstens foutief gemotiveerd met schending van de materiële-motiveringsplicht tot gevolg; verwerende partij vergeleek daarenboven hetgeen niet vergelijkbaar is zodat ook het gelijkheidsbeginsel is geschonden.

Inzake het tweede onderdeel benadrukken verzoekende partijen in de toelichting dat verwerende partij voor de prijs van de bijkomende opdrachten de offerte van verzoekende partijen gunstiger acht en de hieraan verbonden twee punten geeft terwijl de gekozen inschrijver gelet op het prijsverschil nog één punt krijgt. Dit impliceert dat verwerende partij beide offertes op dit punt heeft vergeleken en een regel van drie zou hebben toegepast terwijl de offertes op dit punt niet vergeleken konden worden nu verzoekende partijen conform het bestek een eenheidsprijs opgaven terwijl Deloitte en PKF voorzagen in een gediversifieerde prijs al naar gelang de functie van de persoon belast met de gebeurlijke bijkomende opdracht. Aldus is er geen vergelijkingspunt (“eenheidsprijs”) wat Deloitte en PKF betreft en diende de toepassing van een

regel van drie er dan ook altijd toe te leiden dat de offerte van Deloitte en PKF op dit punt nul van de twee mogelijk te ontvangen punten krijgt. Verwerende partij motiveert geenszins hoe zij de eenheidsprijs van verzoekende partijen vergelijkt met de gediversifieerde prijzen van Deloitte en PKF.

Beoordeling

19. De beoordeling van het gunningscriterium “prijs” luidt:

“b) De prijs (50%)

De prijs betreft de component van de hoofdpdracht, en de component van de facultatieve bijkomende opdrachten.

In het bestek is het relatieve gewicht van de bijkomende opdracht in de beoordeling niet geconcretiseerd. Gelet op het feit dat in de afgelopen jaren slechts zeer uitzonderlijk dergelijke opdrachten zijn gegeven (1 keer in de afgelopen 10 jaar) hebben we dit criterium voor 2 van de 50 punten laten meetellen.

Voor de hoofdpdracht moesten de inschrijvers een globale prijs opgeven. Deloitte & PKF dienden een voorstel in voor 187.150 euro. Ernst & Young en Graré dienden een voorstel van 175.000 euro.

Indien we de regel van drie toepassen betekent dit:

Voorstel Deloitte en PKF: 45/48

Voorstel Ernst & Young en Graré: 48/48.

Voor de facultatieve bijkomende opdrachten stelt Deloitte en PKF een uurtarief voor van 200 euro (vennoot), 125 euro (manager) en 75 euro (senior/staff). Ernst & Young en Graré nemen hier een dagtarief van 680 euro voor bijkomende opdrachten en 760 euro voor bijkomende adviezen. Uitgaande van een aanrekening van 8u/werkdag, wil dit zeggen dat het voorstel van Ernst & Young op dit vlak gunstiger is. Dit prijsverschil wordt uitgedrukt in 1 punt.

Dit betekent dat wat de prijs betreft het voorstel van Deloitte en PKF 46/50 scoort, en het voorstel van Ernst & Young en Graré 50/50”.

Dit leidt in het gunningsverslag tot de volgende conclusie:

“6/ Het prijsverschil, in het voordeel van Ernst & Young en Graré, zowel voor de hoofdpdracht als voor de eventuele bijkomende opdrachten, werd

met toepassing van de regel van drie gekwantificeerd en levert het voorstel van Ernst & Young en Graré een voordeel op van 4 punten op het prijscriterium”.

Dit wordt als volgt hernomen in de bestreden beslissing:

“Gelet op het feit dat het voorstel van Ernst & Young en Graré gunstiger scoort op het criterium van prijs, zowel wat betreft de hoofdopdracht als voor eventuele bijkomende opdrachten (4 punten verschil)”.

Eerste onderdeel

20.1. Verzoekende partijen betwisten in het eerste onderdeel niet dat verwerende partij de in het bestek bepaalde weging van 50 punten voor het gunningscriterium verder verdeeld heeft tussen de component hoofdopdracht en de component facultatieve bijkomende opdrachten, maar meent dat dit ten onrechte is gebeurd op basis van de frequentie aangezien zij aldus vergelijkt wat niet kan worden vergeleken namelijk prijs ten opzichte van frequentie terwijl men de kost van de bijkomende opdrachten, op jaarbasis, diende af te wegen tegen de globale prijs om tot hun relatieve gewicht te komen.

20.2. In de huidige stand van het geding wordt niet aangetoond dat verwerende partij de grenzen van een zorgvuldige uitoefening van haar beoordelingsvrijheid heeft geschonden door twee van de 50 punten voor de prijs toe te kennen voor het deel facultatieve bijkomende opdrachten, die volgens het gunningsverslag slechts één maal op tien jaar voorkomen, en niet op basis van de verhouding van de kost op jaarbasis van die opdrachten ten opzichte van de jaarprijs van de opdracht zoals verzoekende partijen lijken te verdedigen. Verzoekende partijen tonen niet aan waarom dit criterium irrelevant is noch waarom aldus iets vergeleken wordt wat niet vergelijkbaar is.

20.3. Het eerste onderdeel is niet ernstig.

Tweede onderdeel

21.1. In het tweede onderdeel stellen verzoekende partijen dat voor de facultatieve bijkomende opdrachten hun dagtarieven ten onrechte vergeleken werden met de gedifferentieerde uurtarieven voorgesteld door de gekozen inschrijvers terwijl er in feite geen vergelijkingspunt “eenheidsprijs” voor die inschrijvers is en die in de blijkbaar toegepaste regel van drie dan ook nul hadden moeten scoren en niet één.

21.2. Blijkbaar heeft verwerende partij het door Deloitte en PKF voorgestelde uurtarief vermenigvuldigd met acht voor de vergelijking met het dagtarief van verzoekende partijen en vergeleken met het door tussenkomen partijen voorgestelde hoogste tarief, 200 euro/u voor een partner. Dit leidt via de blijkbaar toegepaste regel van drie voor de offerte van Deloitte en PKF tot een score van 0,85 vergeleken met het dagtarief van 680 euro en tot een score van 0,95 vergeleken met het dagtarief van 760 euro en tot een globale score van 1 op 2 voor tussenkomen partijen. Verzoekende partijen voeren aan dat er voor tussenkomen partijen geen te vergelijken eenheidsprijs per uur is aangezien zij gedifferentieerde tarieven per uur vaststellen.

Zij lijken echter geen belang te hebben bij deze grief aangezien aldus vergeleken werd aan de hand van de door tussenkomen partijen voorgestelde hoogste eenheidsprijs per uur en een andere methode, bijvoorbeeld de gemiddelde eenheidsprijs, enkel tot een hogere score voor Deloitte en PKF had geleid. Een verdeling van het aantal uren over de drie groepen lijkt niet mogelijk nu de offerte daarvoor geen gegevens bevat. Zij lijken evenmin benadeeld door de afronding van deze score op één. Er blijkt immers niet hoeveel bijkomende opdrachten rapportering en hoeveel bijkomende opdrachten advies aan de gekozen inschrijver zullen worden toegewezen. Zelfs indien toch wordt gekozen voor één van deze scores of het gemiddelde, leidt dit niet tot een wijziging van de rangschikking aangezien dit niet lijkt te leiden tot een score van nul.

21.3. Het tweede onderdeel is niet ernstig.

22. Het middel is niet ernstig.

VII. Besluit

23. Geen van de middelen is ernstig gebleken. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid dient dan ook te worden verworpen.

BESLISSING

1. Het verzoek van de cvba Deloitte Bedrijfsrevisoren en de cvba PKF Bedrijfsrevisoren tot tussenkomst in het administratief kort geding wordt ingewilligd.

2. De Raad van State verwierpt de vordering.

3. De verzoekende partijen worden verwezen in de kosten van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, begroot op 875 euro, elk voor een vijfde.

De tussenkomende partijen worden verwezen in de kosten van de tussenkomst, begroot op 250 euro, elk voor de helft.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 3 juli 2012, door de Raad van State, XIIe kamer, samengesteld uit:

Pierre Barra,
bijgestaan door

Silja Doms,

De griffier

Silja Doms

waarnemend voorzitter,

griffier.

De voorzitter

Pierre Barra